

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: **M. H., IČO X**
sídlem P. n. 1, X H.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, Praha

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**
se sídlem Lazická 545/22, 779 00 Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2017, č. j. 1754010/17/3107-00540-803064, ve věci daňové exekuce,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále též „správce daně“) ze dne 3. 10. 2017, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1754010/17/3107-00540-803064, jímž byl zamítnut návrh žalobce na zastavení daňové exekuce nařízené exekučním příkazem žalovaného ze dne 3. 4. 2017, č. j. 655993/17/3107-00540-803064, a ze dne 3. 4. 2017, č. j. 656163/17/3107-00540-803064 (dále též „exekuční příkazy“), které byly nařízeny z důvodu nedoplatků na dani z přidané hodnoty.

2. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a namítal, že je v rozporu s právními předpisy. Podle něj mělo dojít k zastavení daňové exekuce ve smyslu ustanovení § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu, neboť pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky. Žalobce namítá, že:

a) rozhodnutí ze dne 7. 6. 2016, které se stalo podkladem (exekučním titulem) pro vydání exekučních příkazů, žalovaný nedoručoval do datové schránky žalobce, ale prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Tento postup byl chybný a doručování žalovaného tak neúčinné. Názor žalovaného, že pro doručování písemností souvisejících s podnikáním nemůže být využita datová schránka fyzické osoby (nepodnikající), pokud si doručování do této schránky daňový subjekt prokazatelně nepřál, považuje za nesprávný. K obdobnému závěru měl dojít i Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 1. 10. 2013, sp. zn. 69 Co 376/2013. Podle žalobce pak ve vztahu k doručování žalovaný nesprávně aplikoval stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, které dopadá na situaci, kdy má fyzická osoba zřízeno více datových schránek; pak teprve má podle tohoto stanoviska soud (resp. orgán veřejné moci) doručovat rozhodnutí, jiné úkony a další písemnosti do datové schránky, která odpovídá povaze doručované písemnosti. V jeho případě však byla situace odlišná, neboť měl zřízeno pouze jednu datovou schránku, a proto mělo být písemné vyhotovení předmětného rozhodnutí doručováno do datové schránky žalobce. Tento závěr vyplývá z výše uvedeného stanoviska, podle kterého *„soud doručuje písemné vyhotovení rozhodnutí, jiných svých úkonů a dalších písemností do datové schránky jen jestliže zjistí, že adresát má zřízenou datovou schránku; neumožňují-li poznatky o osobě adresáta soudu takové zjištění, soud přistoupí k jinému způsobu doručení.“*

b) žalobce si během předmětného daňového řízení zvolil ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 daňového řádu adresu pro doručování, S. 194, X S., kterou sdělil pracovníci žalovaného. Na tuto adresu mu bylo doručeno sdělení žalovaného ze dne 10. 3. 2015, č. j. 469034/15/3102-50525-806054, které si na adrese pro doručování převzal. S ohledem na výše uvedené měl žalobce za to, že jeho žádosti o změnu doručovací adresy bylo vyhověno a nebyl tedy důvod, aby mu na tuto adresu správce daně nedoručoval, resp. aby správce daně měnil doručovací adresu v průběhu daňového řízení. K tomuto tvrzení dokládá sdělení žalovaného ze dne 10. 3. 2015, č. j. 469034/15/3102-50525-806054, které bylo žalobci doručováno na adresu S. 194.

3. Žalovaný s předmětnou žalobou nesouhlasil, postup daňové správy při daňové exekuci byl plně v souladu se zákonem, a proto navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Správce daně postupoval při doručování předmětného rozhodnutí v souladu se zákonnou úpravou (ustanovení § 39 až § 51 daňového řádu) a Pokynem GFR – D – 7, a proto bylo

předmětné rozhodnutí doručeno řádně. Rovněž Nejvyšší správní soud striktně rozlišuje mezi datovou schránkou fyzické osoby a datovou schránkou podnikající fyzické osoby s tím, že doručování písemností do té které datové schránky se řídí povahou doručované písemnosti (tj. zda má či nemá souvislost s podnikatelskou činností příjemce rozhodnutí). V této souvislosti žalovaný citoval závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016-38 a dále odkázal na stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017 k podáním učiněným v elektronické podobě a k doručování elektronicky vyhotovených písemností soudem prováděnému prostřednictvím veřejné datové sítě. Stejnou optikou se pak podle žalovaného musí nahlížet i na případ, kdy je příjemci doručována písemnost podnikatelské povahy a tento má zřízenou jen datovou schránku fyzické osoby (tedy nepodnikající fyzické osoby). Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou vztahující se ke zvolené adrese pro doručování. Správce daně během daňového řízení doručoval žalobci na adresu N. 1848, X H., která byla platná do 11. 6. 2017. Žalobce správci daně nikdy nesdělil jinou adresu pro doručování. Všechna rozhodnutí byla ze strany správce daně doručována v souladu s ustanovením § 101 daňového řádu na adresu trvalého bydliště žalobce. Pouze v případě zaslání sdělení č. j. 469034/15/3102-50525-806054, při němž správce daně vracel žalobci jím předložené doklady, postupoval správce daně podle ustanovení § 43 odst. 1 daňového řádu a zaslal jej na výše uvedenou adresu z důvodu, že měl vědomost o tom, že Česká pošta dosílá žalobci na tuto adresu a nejednalo se o rozhodnutí, které by žalobci ukládalo jakoukoliv povinnost. S ohledem na výše uvedené neshledal žalovaný důvody pro zastavení daňové exekuce, a proto napadeným rozhodnutím zamítl návrh žalobce na zastavení daňové exekuce.

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nelze použít závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016-38, jelikož se jedná o odlišnou situaci, neboť se jednalo o posouzení, zda bylo povinností správce daně doručovat daňovému poradci písemnosti týkající se klientů do datové schránky podnikající fyzické osoby, když předmětem podnikatelské činnosti byly kromě daňového poradenství i další obory. Pokud by krajský soud přesto došel k závěru, že citované stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017 či rozsudek Nejvyššího správního soudu jsou na případ žalobce aplikovatelné, žalobce z procesní opatrnosti podotýká, že s ohledem na zásadu in dubio pro libertate, resp. in dubio mitius, by i v případě shledání nekonzistence výkladu předmětné otázky zastávané soudy, měl převážít výklad pro daňový subjekt příznivější. Dále uvedl, že pokyn Generálního finančního ředitelství D-7 nepředstavuje obecně závazný předpis a nemůže mít dopad do práv účastníků řízení. Co se týče nedoručování na adresu S. 194, X, žalobce doplnil, že žalovaný znal funkční adresu, na které si žalobce řádně převzal zaslanou písemnost, ale zásadní rozhodnutí doručoval na adresu odlišnou, na které bylo toto rozhodnutí doručeno pouze fikcí a nebyla tak naplněna materiální funkce doručení. Doručení na ověřenou adresu by k tomuto cíli nepochybně vedlo. Nemluvě o nevyužití zřízení datové schránky. V souvislosti se základními zásadami správy daní přitom dle § 6 odst. 4 daňového řádu platí, že správce daně podle možností vychází zúčastněným na správě daní vstříc.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

6. Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25310/16/5300-22442-702972, bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 12. 3. 2015, č. j. 447335/15/3102-50525-806054, tak, že byla navýšena hodnota zdanitelného plnění, nároku na odpočet daně i hodnota vypočtené daně, přičemž v ostatním zůstal výrok rozhodnutí nezměněn. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství bylo odesláno žalobci na adresu N. 1848, X H., a následně Českou poštou dosláno na adresu L. 319, P. X. Žalobce nebyl poštovním doručovatelem zastižen, a proto mu byla zanechána výzva, aby si zásilku obsahující rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství vyzvedl. Jelikož si žalobce zásilku nevyzvedl, byla tato doručena fikcí dne 20. 6. 2016. Exekučními příkazy ze dne 3. 4. 2017 byla vůči žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávek z účtů. Podáními doručenými správcí daně dne 20. 4. 2017 a 30. 5. 2017 žalobce navrhl zastavení daňové exekuce, neboť mu nebylo rozhodnutí o odvolání ze dne 7. 6. 2016, které je exekučním titulem pro oba exekuční příkazy, řádně doručeno. Žalovaný návrh na zastavení daňové exekuce žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.
7. Ze správního spisu žalovaného vedeného k řízení o vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012 vůči žalobci, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, soud zjistil, že žalovaný v rozhodné době doručoval žalobci na adresu N. 1848, H., přičemž z této adresy byly písemnosti následně dosílány Českou poštou na další adresy (L. 319, P., a S. 194). Jednalo se o výzvu k odstranění pochybností ze dne 7. 2. 2014, tuto si žalobce převzal osobně v H., výzvu k prokázání skutečností ze dne 8. 9. 2014, dosláno Českou poštou na adresu do S., kde si ji žalobce osobně převzal, sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 28. 1. 2015, dosláno Českou poštou do S., kde si ji žalobce osobně převzal, platební výměr ze dne 12. 3. 2015, dosláno Českou poštou na adresu do S., zásilka vložena do schránky, výzvu k odstranění vad odvolání ze dne 12. 5. 2015, doslána Českou poštou na adresu do P., kde si zásilku žalobce osobně převzal, výzvu k prokázání skutečností ze dne 25. 6. 2015, doslána Českou poštou na adresu do P., vložena do schránky, výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 25. 4. 2016, doslána do P., tuto si již žalobce nevyzvedl, zásilka vrácena Odvolacímu finančnímu ředitelství. Žalobce ve svých podáních (zaslání podkladu ve věci ze dne 5. 11. 2014, návrh na pokračování v dokazování ze dne 18. 2. 2015, odvolání proti platebním výměrům ze dne 28. 4. 2015 a doplnění ze dne 3. 6. 2015 a zaslání podkladů správcí daně dne 8. 6. 2015), uváděl vždy ke své osobě adresu N. 1848, H. V protokole o jednání dne 10. 3. 2014 je uveden žalobce a adresa N. 1848, H. Obsahem úředního záznamu ze dne 21. 11. 2014 je telefonická komunikace správce daně se žalobcem, kdy žalobce sdělil správci daně, že byl po operaci kolene a že se ze svého přechodného bydliště dostane do H. až cca po 14 dnech, tj. v prvním týdnu v prosinci 2014. Na následně sjednaný termín schůzky se správcem daně se žalobce nedostavil a ze schůzky se neomluvil, o čemž jsou ve spise učiněny úřední záznamy dne 8. 12. 2014 a 28. 1. 2015.
8. Krajský soud konstatuje, že obsahem spisu není jakýkoli záznam či listina o provedení volby doručovací adresy.
9. Z listiny předložené žalobcem, ze dne 10. 3. 2015, č. j. 469034/15/3102-50525-806054 (dále jen „Sdělení žalovaného ze dne 10. 3. 2015“) vyhotovené žalovaným, bylo zjištěno, že jejím

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

obsahem je vyznění o vrácení účetních dokladů předaných žalovanému dle protokolu o ústním jednání č. j. 443869/14/3102-05301-806054 ze dne 10. 3. 2014. Adresátem je žalobce, adresa: S. 194, X S.

10. Žalobce k prokázání skutečnosti, že správnímu orgánu byla sdělena doručovací adresa, předložil průkaz příjemce vystaveného žalobcem a kopii doručky společně s náhledem jejího originálu. Z průkazu příjemce soud zjistil, že byl vystaven žalobcem, adresa N. 1848, H., na D. H., vydán dne 10. 9. 2014. Z doručky bylo zjištěno, že se jedná o doručku písemnosti „Sdělení žalovaného ze dne 10. 3. 2015“, adresa na doručce: S. 194. Dle doručky byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 11. 3. 2015 a vložena do schránky dne 25. 3. 2015.
11. Dále žalobce předložil vytištěný e-mail ze dne 12. 12. 2012, který mu byl zaslán zaměstnankyní správce daně k prokázání skutečnosti, že správce daně komunikoval se žalobcem i prostřednictvím e-mailu. Z obsahu tohoto e-mailu ze dne 12. 12. 2012 bylo soudem zjištěno, že p. R. S., správce daně oddělení vyměřovacího a vymáhacího, Finanční úřad Hranice, sděluje žalobci, že stále nepodal dodatečné daňové přiznání k DPH za I. čtvrtletí 2002 a za III. čtvrtletí 2002.
12. Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), správce daně přednostně doručuje písemnost při ústním jednání nebo při jiném úkonu, nebo elektronicky. Podle odst. 2 téhož ustanovení platí, že není-li možné doručit písemnost podle odstavce 1, doručí ji správce daně prostřednictvím zásilky doručované provozovatelem poštovních služeb, úřední osobou pověřenou doručováním, nebo jiným orgánem, o němž to stanoví zákon. Ustanovení § 42 daňového řádu upravuje elektronické doručování tak, že osobě, která má zpřístupněnu datovou schránku, se doručuje elektronicky podle jiného právního předpisu. Tímto právním předpisem je zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o elektronických úkonech“).
13. Zákon o elektronických úkonech ve vztahu k fyzické osobě rozlišuje datovou schránku fyzické osoby (§ 3 zákona o elektronických úkonech) a datovou schránku podnikající fyzické osoby (§ 4 zákona o elektronických úkonech). U podnikající fyzické osoby pak dále rozeznává zvlášť datovou schránku zřízenou advokátu, daňovému poradci, insolvenčnímu správci a s účinností od 1. 10. 2016 též statutárnímu auditorovi (§ 4 odst. 3 zákona o elektronických úkonech). Z uvedeného vyplývá, že fyzická osoba tak může být současně držitelem datové schránky „nepodnikající“ fyzické osoby a podnikající fyzické osoby.
14. Podle ustanovení § 17 odst. 1 věty druhé a třetí zákona o elektronických úkonech umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.
15. Otázkou doručování v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi zabýval opakovaně. Jak je uvedeno v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016-36

zmiňovaném žalovaným, který je ve svém obecném závěru plně aplikovatelný na nyní posuzovaný případ: „*Judikatura Nejvyššího správního soudu již v minulosti dovodila, že při doručování do datové schránky je stěžejní posouzení role (postavení) adresáta písemnosti v dané věci; správní orgán je tak povinen doručovat pouze do té datové schránky, která odpovídá konkrétní roli osoby ve věci. Do jednotlivých typů datových schránek tudíž lze řádně doručovat pouze dokumenty, které souvisí s činností či postavením držitele dané datové schránky. Nemá-li účastník, resp. jeho zástupce, zřízen typ datové schránky odpovídající povaze doručované písemnosti, bude se mu doručovat tak, jako by neměl datovou schránku zřízenou (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 3 As 74/2016 – 47, a v něm citovanou judikaturu). Uvedený názor fakticky sdílí i doktrína, která v této souvislosti odkazuje právě na pokyn Generálního finančního ředitelství GFR D – 7 (viz komentář k § 42 daňového řádu in: MATYÁŠOVÁ, L. GROSSOVÁ, M. E. Daňový řád s komentářem a judikaturou. Praha: Leges, 2015. s. 181).*

16. Obdobná situace nastala i v nyní posuzovaném případě žalobce, který měl zřízenou pouze datovou schránku fyzické osoby ve smyslu ustanovení § 3 zákona o elektronických úkonech a nikoli fyzické osoby podnikající ve smyslu ustanovení § 4 zákona o elektronických úkonech. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, jehož neplatnost doručení žalobce namítá, se týkalo jeho podnikatelské činnosti, neboť předmětem rozhodnutí bylo vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012. Odvolací finanční ředitelství tak nemohlo rozhodnutí doručovat do datové schránky žalobce jakožto fyzické osoby a postupovalo v souladu se zákonem, když předmětné rozhodnutí doručovalo prostřednictvím zásilky doručované poskytovatelem poštovních služeb (viz ustanovení § 39 odst. 2 daňového řádu), neboť žalobci muselo doručovat tak, jako by datovou schránku zřízenou neměl.
17. Uvedený závěr je shodný se závěrem, který dovodil žalovaný ze Stanoviska pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, přičemž na tomto závěru nemůže změnit ničeho skutečnost, že v daném případě se jednalo o situaci, kdy měla fyzická osoba zřízeno více datových schránek, na což poukazuje v žalobě žalobce.
18. Krajský soud k námitce žalobce konstatuje, že zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu je dlouhodobá a konstantní a nelze se dovolávat výkladu pro žalobce příznivějšího (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 46/2010-51, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 100/2013-42, ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 5/2013-50 či ze dne 6. 1. 2016, č. j. 8 As 109/2015-38, tyto dostupné na www.nssoud.cz).
19. S ohledem na tuto argumentaci žalobce a jeho argumentaci usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2013, sp. zn. 69 Co 376/2013 krajský soud dále podotýká, že otázkou doručování písemností do datové schránky fyzické osoby a datové schránky podnikající fyzické osoby obecně (tedy nejen v daňovém řízení) se v poslední době rovněž zabýval Ústavní soud. Ve svém usnesení ze dne 31. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 2385/18, odmítl ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3887/2017, v němž se soud zabýval otázkou, zda při doručování písemností podle zákona o elektronických úkonech má být na základě platných právních předpisů podnikajícím fyzickým osobám doručováno do datové schránky, pokud si tyto osoby zřídily takovou datovou schránku pouze jako fyzické osoby (nepodnikající). Nejvyšší soud v uvedeném

usnesení dospěl k závěru, že „*má-li účastník řízení (fyzická osoba) zřízení datovou schránku podle § 3 zákona o elektronických úkonech, nikoli ovšem datovou schránku podnikající fyzické osoby podle § 4 tohoto zákona, pak v řízení souvisejícím s jeho podnikatelskou činností mu má být doručováno tak, jako by datovou schránku zřízení neměl.*“ Nejvyšší soud v této věci rovněž odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz odst. 18 tohoto rozsudku). Ústavní soud ve svém rozhodnutí dále uvedl, že „*na jedné straně jde materiálně vždy o toho samého člověka a v řadě případů bude obtížné jeho „dvojí tvář“ oddělovat; na druhou stranu však z hlediska práva nejde o ten samý subjekt a v mnoha činnostech i z praktického hlediska je naopak rozlišování mezi oběma rolemi očividné. Příkladem toho je např. právě zákon o elektronických úkonech, který výslovně upravuje zvlášť datovou schránku fyzické osoby a podnikající fyzické osoby. Pokud by se proto uplatnil právní názor stěžovatele (jenž obdobně zastává žalobce, pozn. krajského soudu), příslušná zákonná úprava by v konečném důsledku ztratila svůj smysl a opodstatnění, neboť by podnikající fyzické osobě stačilo zřídit pouze jednu z uvedených datových schránek a ta by „pokryla“ i druhou variantu.*“

20. Tyto závěry tak beze zbytku potvrzují závěry, k nimž dospěl žalovaný, když posoudil doručení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25310/16/5300-22442-702972 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb za zákonné. Námitka žalobce a) je krajským soudem shledána nedůvodnou.
21. Krajský soud pouze na okraj konstatuje, že s žalobcem v celém daňovém řízení nebylo prostřednictvím datové schránky komunikováno, a ani žalobce se správcem daně touto cestou nikdy nekomunikoval.
22. Krajský soud shledal nedůvodnou rovněž námitku žalobce týkající se volby adresy pro doručování (žalobní námitka b).
23. Určení adresy, na kterou mělo být žalobci doručováno, upravuje ustanovení § 44 odst. 2 daňového řádu, podle něž se pro doručování písemnosti, která souvisí s podnikatelskou činností fyzické osoby, obdobně použije ustanovení o doručování právníkům osobám. Není-li fyzická osoba jako podnikatel zapsána ve veřejném rejstříku, doručuje se jí na adresu jejího místa pobytu.
24. Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) druhá věta daňového řádu pro účely správy daní se místem pobytu fyzické osoby rozumí adresa místa trvalého pobytu občana České republiky, nebo adresa hlášeného místa pobytu cizince, a nelze-li takto místo pobytu fyzické osoby určit, rozumí se jím místo na území České republiky, kde se fyzická osoba převážně zdržuje.
25. Podle ustanovení § 45 odst. 2 daňového řádu pokud právnická osoba požádá správce daně o doručování na jinou adresu v České republice, doručuje se písemnost na tuto adresu.
26. Daňový řád tak umožňuje volbu jiné adresy pro doručování než je adresa trvalého pobytu. Krajský soud se proto dále zabýval tím, zda žalobce o doručování na adresu S. 194 správce daně požádal.
27. Podle ustanovení § 71 návětí odst. 1 daňového řádu, podání lze učinit písemně, ústně do protokolu nebo datovou zprávou.

28. Krajský soud konstatuje, že ze správních spisů nevyplývá jediná skutečnost, která by prokazovala, že žalobce o doručování na adresu S. 194 či jinou adresu, správce daně požádal, a tato skutečnost nevyplývá ani ze žalobcem předložených důkazů.
29. Názor žalobce, který povinnost správce daně doručovat mu na adresu S. 194 dovozuje z jedné na tuto adresu zasláné zásilky v průběhu celého daňového řízení, není správný. Nadto z doručenky, kterou žalobce předložil při jednání soudu, bylo zjištěno, že ani na této adrese si žalobce zásilku nepřevzal, byla mu vložena do schránky, což neodpovídá tvrzení žalobce v žalobě (bod III. písm. b), že *„Na této adrese byl žalobce i zastižen a předmětnou zásilku si převzal.“*
30. Žalobcem tvrzenou skutečnost, že správci daně sdělil adresu pro doručování, nelze dovodit ani z dalšího žalobcem předloženého důkazu, průkazu příjemce vystaveného žalobcem, který toliko prokazuje, že si žalobce s adresou N. 1848, H., zvolil jako příjemce D. H. Tvrzená skutečnost nevyplývá ani z e-mailu ze dne 12. 12. 2012.
31. Krajský soud považuje za vhodné znovu uvést, že ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce na všech písemnostech, které zasílal správci daně v průběhu předmětného daňového řízení, uváděl adresu N. 1848, H.
32. Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno, že správce daně žalobci zasílal veškeré zásilky v souladu s ustanovením § 13 odst. 1 písm. a) daňového řádu na adresu trvalého pobytu, tedy na adresu N. 1848, H. Následně docházelo k dosílání zásilek žalobci Českou poštou na další adresy, a to S. 194, posléze L. 319, P. Tato tzv. „dosílka“ však byla činěna na základě soukromoprávního ujednání mezi žalobcem a Českou poštou a nelze z ní dovozovat změnu adresy pro doručování ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 daňového řádu. Takový úkon musí být vždy učiněn způsobem předvídaným daňovým řádem přímo ve vztahu ke správci daně.
33. Shodně tomu bylo v případě předmětného exekučního titulu, jehož neplatnost doručení žalobce napadá, neboť rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25310/16/5300-22442-702972 bylo žalobci zasláno na adresu N. 1848, H., z této adresy byla zásilka doslána na adresu L. 319, P. Vzhledem k tomu, že si žalobce uloženou zásilku nevyzvedl, uplatnila se fikce doručení podle ustanovení § 47 odst. 2 daňového řádu a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství bylo dne 20. 6. 2016 považováno za doručené.
34. Pokud se žalobce v souvislosti s volbou jiné adresy pro doručování dovolával ustanovení § 6 odst. 4 daňového řádu, podle nějž správce daně podle možností vychází osobám zúčastněným na správě daní vstříc, neshledává krajský soud ani tuto námitku důvodnou. Ve vztahu k doručování písemností je správce daně vázán uvedenou zákonnou úpravou upravující doručování (ustanovení § 39 a násl. daňového řádu). Žalobcem namítané ustanovení § 6 odst. 4 daňového řádu je možné aplikovat pouze v mezích zákonné úpravy a přednostně směřuje k apelu na vstřícné a zdvořilé chování pracovníků správce daně.
35. Krajský soud uzavírá, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, pokud shledal doručení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25310/16/5300-22442-702972 na adresu trvalého pobytu žalobce za zákonné a platné, neboť nebylo prokázáno, že by žalobce ve smyslu § 45 odst. 2 daňového řádu požádal o doručování na jinou adresu.

36. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 18. prosince 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu